

Воротински

Чучулига

(легенда)

Това било презъ нощта, когато първитъ хора били изгонени отъ рай.

Звездитъ изчезнали въ небесната висина и надъ проклетата отъ Създателя земя паднала непрогледна тъмнина. Само надъ райската долина блестѣла заря: надъ райскитъ врата стоялъ ангелъ съ огненъ мечъ и пазѣлъ пътя къмъ дървото на живота.

Изпжденитъ се скрили подъ дърветата близо до предишното свое жилище. Силно отчаяние ги обхванало. Тъ се разкайвали, съжалявали за изгубеното щастие и малодушно се обвинявали единъ други за нѣщастieto, което ги постигнало. Плакали и ридали като молили за прошка. Било имъ студено, гладъ ги измжчвалъ, капнали били за сънь; а нѣмало кжде да се сгрѣятъ и заспятъ, нѣмало съ какво да се нахранятъ.

Всички животни, които до залѣзъ слънце били покорни тѣмъ — владетелитъ на земята, сега били изпълнени съ умраза къмъ тѣхъ — сами виновници за своето проклятие. Затова милиони насѣкоми ги измжчвали, около тѣхъ и подъ тѣхъ пълзѣли отровни гадове, а наблизу виели вълци и ревѣли лъвовѣ.

*

Отъ всички земни твари само птицитъ запазили своето приятелство къмъ тѣхъ. Едни, които при сътворението били надарени съ способността да пѣятъ, дохождали отъ вси страни и цѣлата нощъ ги утеша-